

WEDU: GENERAȚIA C

NR. 5 / APRILIE 2012

Wedu: Generația C

Revistă de atitudine, creată de tineri, pentru tineri

NR. 5 / APRILIE 2012

MARIANA PINTILIE	Violența școlară - o perspectivă europeană	1
COSTIN-FLORIAN MIRON	Despre sisteme și oportunități	2
CRISTIAN GHINGHEȘ	Școala altfel este al treilea pas important pentru sistemul educațional românesc. Îl așteptăm pe al patrulea.	2
MĂDĂLIN BLIDARU	Implicare, implicare și responsabilitate? (I)	3
ȘERBAN-GEORGE NECSA-DAMACUS	Petrolul, aurul, cianura și glia	4
IONUT EUGEN RADU SAVA	Din culisele Galei CȘE	5

COLECTIV DE REDACȚIE

Costin-Florian MIRON (Editura Universității din București)

Doru ȘTEFĂNESCU (Social IT)

Elena GĂINĂ (Colegiul Național de Informatică Tudor Vianu, București)

Ioana Evelina MIU (Colegiul Național Alexandru Lahovari, Râmnicu Vâlcea)

Iulia ARION (Colegiul Național David Prodan, Cugir)

Lucian APOSTOL (Social IT)

Mădălin Blidaru (Colegiul Național Unirea, Focșani)

Olimpius ISTRATE (Universitatea din București)

Sebastian IRIMIA (Social IT)

Revista "Wedu: Generația C" este realizată printr-un parteneriat între
Social IT și Consiliul Național al Elevilor

Fondator: Doru Ștefănescu

Online: www.wedu.ro/revista

Violența școlară – o perspectivă europeană

De **Mariana Pintilie,**

Violența, inerentă naturii umane, este omniprezentă în societate și îmbracă diferite forme de manifestare. Ca parte integrantă a comunității, mediul educațional preia o parte a tensiunilor și este, la rândul său, un cadru generator de diferite tipuri de tensiuni. Fără îndoială, violența în școli nu este un fenomen nou, ea însoțind praxisul educațional de la începuturile sale, este însă mai cunoscută prin contribuția mass-media și prin permeabilitatea dobândită de instituțiile de învățământ în noul context al globalizării.

După mine, cel mai rău lucru într-o școală pare să fie, în principal, aplicarea metodelor bazate pe frică, forță și autoritate artificială. Un astfel de învățământ distruge sentimentele autentice, sinceritatea și încrederea elevului. (Albert Einstein)

Ca fenomen complex, cu determinări psihologice, sociale, culturale și economice, violența este inerentă naturii umane, fiind omniprezentă în societate și îmbrăcând forme diverse de manifestare.

Eforturile legislative internaționale, valorificate prin redactarea la Copenhaga, în 1989, a Convenției Națiunilor Unite privind drepturile copilului, conferințele și congresele organizate periodic, implicările UNICEF și ale Consiliului Europei, concretizate în publicarea unor studii riguroase au avut loc în contextul schimbării de paradigmă în teoria și practica educațională. Conceptul de Școală prietenoasă, spre exemplu, apărut, în 1990, pe baza principiilor enunțate în Convenția privind drepturile copilului, a actualizat și modernizat ceea ce Ellen Key preconiza în cartea Secolul copilului, școala centrată pe elev, crearea unui mediu educațional sigur, non-violent, calitatea activităților didactice, incluziune, asigurarea diversității și a egalității de șanse.

Psihologii și cercetătorii din științele educației identifică în Conferința de la Utrecht, din 1997, punctul de plecare în așezarea problemei violenței școlare pe agendele naționale și internaționale. Moment de referință în evoluția abordării problemei violenței în școli, Conferința de Strasbourg, din anul 2002, a propus o nouă viziune asupra școlii, coroborată cu o transformare semnificativă a metodelor de educație. Așa cum riguros sintetiza ministrul pentru copii din cadrul Comunității franceze din Belgia, Jean-Marc Nollet, instituțiile de învățământ trebuie să renunțe la tăcerea conspirativă și să devină un spațiu al transparenței și comunicării, în care identitatea dobândită de copil în mediul de apartenență să fie transformată în sens pozitiv, într-un mediu non-violent.

Referindu-se la dinamica socială în durată lungă și la transformările trăsăturilor psihologice, consecință firească a evoluției, cercetătorul englez Norbert Elias consideră că un nivel superior al controlului de sine duce la pacificarea graduală a interacțiunilor cotidiene. Deși nu există o soluție miraculoasă pentru prevenirea actelor de violență, instituțiile de învățământ, privite ca agenți ai schimbării sociale, beneficiază de încrederea comunității. Pornind de la această premisă, mediul educațional poate oferi modalități de ameliorarea a comportamentului

violent, de control al sinelui actorilor implicați în educație, în limita părgھیilor pe care le are la dispoziție.

Principiile generoase formulate în cadrul întrunirilor internaționale având ca temă violența în școli se regăsesc în programele pentru asigurarea securității și protecției copilului promovate de diferite state și în programele cu strategii de mediere și gestionarea conflictelor pentru asigurarea unui climat non-violent în mediul educațional.

Ca semnatară a principalelor acorduri și documente europene și internaționale privind drepturile copiilor, România a creat cadrul legislativ pentru protejarea drepturilor lor și pentru asigurarea educației într-un mediu non-violent.

În țara noastră s-au realizat, în ultimii ani, studii care au surprins diferite aspecte ale violenței școlare, cum ar fi violența fizică și abuzul sexual. Astfel de cercetări au avut caracter național, cazul studiului din anul 2001, realizat de Organizația „Salvați Copiii” ori caracter local. Un studiu privind agresiunea fizică și abuzul sexual a fost realizat în 1999, în 24 de școli din Cluj-Napoca, pe un eșantion de 1279 liceeni (851 fete și 416 băieți), cu vârsta între 14 și 19 ani.

Alte cercetări au vizat problema violenței în școlile din România, privită din perspectivă tipologică și a formelor de manifestare. La solicitarea Ministerului Educației, Centrul de Resurse și Asistență Educațională a realizat, în parteneriat cu Centrul de Asistență Psihopedagogică din București, un studiu pe un eșantion de 800 de elevi, 800 de părinți și 200 de profesori din 46 de unități școlare ale capitalei. Scopul investigației a fost identificarea factorilor de risc și a cauzelor principale generatoare de violență în școli, tipurile de violență manifestată, evaluarea măsurilor luate de unitățile școlare pentru reducerea fenomenului și a potențialului de intervenție la nivelul instituțiilor de învățământ.

Preocuparea constantă pentru asigurarea unui climat non-violent în mediul educațional s-a concretizat, în 2006, în publicarea, sub egida Ministerului Educației și Cercetării și UNICEF, a unui ghid practic pentru prevenirea și combaterea violenței în școală destinat directorilor și cadrelor didactice.

Proiectul Managementul situației de criză la nivelul unității școlare derulat în prezent este un răspuns la studiul Organizației Națiunilor Unite referitor la violența asupra copiilor, din oct. 2006, și se bazează pe programul VIRIS (Violence Reduction in Schools Programe) al Consiliului Europei. Scopul urmărit este de a îmbunătăți calitatea actului educațional prin adaptarea curriculum-ului de consiliere și orientare școlară la caracteristicile societății actuale.

Școala este o structură complexă, care îndeplinește numeroase funcții: are misiune pedagogică și funcție de socializare, veghează la respectarea echilibrului între cooperare și competiție, între susținere și provocare, între activitatea individuală și cea de grup. Practic, instituțiile de învățământ vin în întâmpinarea ansamblului nevoilor descrise în piramida lui Maslow: pornind de la nevoia de cunoaștere, de înțelegere și satisfacerea curiozităților până la nevoia împlinirii de sine. Transformările rapide ale societății sub impactul modernizării și globalizării, determină modificări de abordare în sistemul educațional, școala devenind interfața între elevi și societate,

locul unde se manifestă disfuncții și tensiuni sociale. Școala este prima instituție care îi confruntă pe elevi cu exigențele integrării socio-normative, iar calitatea experiențelor școlare, né spun cercetările sociologice, are un rol determinant în integrarea socială a adulților de mai târziu.

Cod QR

Scanați QR-ul pentru a citi articolul online (sau vizitați <http://wedu.ro/revista/violenta-scolara-o-perspectiva-europeana>)

Despre sisteme și oportunități

De **Costin-Florian Miron**,

O pledoarie pentru beneficiile integrării în sisteme sociale și instituționale: școli, universități, companii, fundații, chiar și în cultul religios favorit. O încercare de a domoli faimosul spirit anti-sistem, ademenitor și tentant pentru orice tânăr inteligent, dar care presupune multe riscuri.

Auziți adesea referiri la sistemul care sufocă inițiativa sau nu se reformează la timp sau se transformă într-un dușman néîndurător al individului. Sistemul despre care se vorbește are, de multe ori, o imagine negativă, un sistem este ceva care te constrânge, te acaparează, nu te lasă să gândești liber, are ceva împotriva libertății tale. Înainte de a da și noi un verdict, propun să analizăm puțin conceptul despre care vorbim.

Ca să nu ajungem la o teorie seacă, voi face o analogie simplă cu stupul albinelor, acel minunat sistem pus la punct de niște insecte de mii de ori mai mici decât omul, care funcționează cu o precizie elvețiană.

Stupul poate adăposti o mulțime de albine, fiecare îndeplinind un rol vital în comunitate. În stup, totul funcționează după reguli. Albinuțele știu ce au de făcut, regina-mamă știe care îi este misiunea, trântorii, de asemenea. Stupul pe care îl îngrijesc ele este un sistem care merge ceas. Și totuși care este forța care îi unește și îi împinge înainte pe toți membrii familiei?

Un sistem este și o școală, o familie mare, o companie, o fundație, o congregație religioasă, un pluton de haiduci, etc. El poate duce sarcini la îndeplinire numai dacă între membrii "stupului" există un consens și o înțelegere dinainte stabilită și respectată.

Dacă unele dintre albine ar decide că ele au inventat o modalitate mai bună de a face miere și de a extinde familia, atunci probabil că ar încerca să o și pună în aplicare. Asta ar însemna să se separe de restul comunității, și să pună bazele unei noi așezări, mai performante și mai solide. Atunci, comunitatea văduvită de forță de muncă ar protesta și s-ar ajunge la un conflict în toată regula.

Bineînțeles că nu le bănuiesc pe biete albinuțe de tendințe

separatiste, dar voiam doar să ilustrez ce înțeleg eu prin funcționarea corectă a unui sistem social.

Noi însă, ca indivizi, oameni, ființe superioare dotate cu rațiune și simțire, cu aspirații și idealuri, né putem însă compara cu niște insecte semi-sclavagiste și workaholice? Noi avem dorințe, suntem atenți la ce alegem, vrem să avem multe lucruri bune dar în primul rând pentru noi înșine. "Eu sunt important", va spune un om aflat în fața unei opțiuni de integrare sau refuzare a unei comunități. Eu aleg organizația care mi se potrivește cel mai bine, compania care mă umple de apreciere și de bunăstare și voi face alegerea care mă face pe mine să mă simt confortabil.

Este foarte frumos și firesc să né gândim la noi înșine și la persoana noastră. Este benefic să luptăm pentru realizarea noastră ca persoane de sine stătătoare, să vrem performanță în existența noastră. Dar acceptarea unei condiții simple, nu inferioare, (nu mai trăim în Evul Mediu) este oare o durere pentru sufletul unui tânăr?

Sistemul, oricare vă vine în minte, nu este bun sau rău în sine. Poate fi pervertit în zeci de feluri pentru a sluji interese sau idealuri. În interior însă, găsești securitate, autodisciplina și autoeducarea la care ești obligat vrând nevrând, un simț al răspunderii, mai puternic sau mai slab, responsabilitate pentru faptele tale, rețușarea defectelor pe care le-ai dobândit pe când căutai o libertate greșit înțeleasă, și altele asemenea.

În acest punct, fiecare decide ce i se potrivește: un loc în care primește atenție și o minimă grijă pentru ființa sa în așteptarea unei ocazii mai bune sau o cursă după oportunități bombastice fără vreo perspectivă vizibilă? Evident, răspunsul este undeva la mijloc, însă suntem datori măcar să medităm la ordinea sufletească pe care ți-o impune un loc de muncă, o universitate, o școală sau o familie.

Cod QR

Scanați QR-ul pentru a citi articolul online (sau vizitați <http://wedu.ro/revista/despre-sisteme-si-oportunitati>)

Școala altfel este al treilea pas important pentru sistemul educațional românesc. Îl așteptăm pe al patrulea.

De **Cristian Ghingheș**,

Pe scurt, despre sistemul educațional românesc, Școala Altfel, Consiliul Național al Elevilor și ce cred eu că ar trebui să urmeze... Mereu mi-au plăcut jocurile captivante, care mă solicită și care îmi pun mintea la contribuție, ca cele ale

cercetașilor. Când mă voi face mare și voi avea copii, voi face în așa fel încât să îi implic pe aceștia atât în activități de voluntariat (Consiliul elevilor, Crucea Roșie), cât și în structuri de genul Cercetașii României, care nu fac altceva decât să educe și să formeze un spirit civic care, din păcate, lipsește la majoritatea tinerilor din ziua de astăzi.

Eu, unul, nu îi înțeleg pe părinții care au o tonă de bani și care le dau copiilor lor câte o sută de euro pe zi, după care îi neglijează și îi obligă într-un oarecare mod să dea pe-acasă. "Mancați în oraș, v-am dat bani!" Educație nu, anturaj da. De cele mai multe ori, anturajul strică. Ce vreau să spun este că mi-aș învăța copilul ca, pe lângă frecarea de mentă uzuală cu prietenii, să facă și altceva - căci somnul rațiunii naște monștri. Școala românească încă nu né pregătește tinerii pentru viață. O cale de mijloc s-ar regăsi în informarea tinerilor cu privire la societatea noastră (sistem politic, drepturi, responsabilități, piață de muncă, etc). 70% din elevi nu știu că Prefectura și Consiliul Județean sunt două instituții diferite.

Milioane de părinți au tăiat-o la muncă în străinătate ca să le asigure copiilor lor un trai mai bun, însă, culmea, din ecuația asta, de cele mai multe ori au de suferit copiii. Aceștia încep să absenteze, să își piardă timpul prin cafenele și se trezesc la finele clasei a XII-a sau, mai rău, după absolvirea facultății, că nu știu nimic și că nu știu ce să facă cu viața lor.

Constat cu părere de rău că materia cenușie din craniile elevilor de astăzi este îmbăcsită și oboșită de atâtea informații inutile. Haideți să le arătăm tinerilor noștri realitatea care îi înconjoară, să îi învățăm să se descurce în viață, într-o societate care seamănă a junglă. Ca să trăiești bine în România, și nu numai, trebuie să te adaptezi. N-are cum să îți treacă prin cap asta dacă tu ești educat că este suficient să mergi la școală, nimic mai mult, și devii om. Ajungem la ceea ce spuneam mai sus: școala românească încă nu né pregătește tinerii pentru viață.

Programul "Școala altfel" este al treilea pas important pe care sistemul educațional românesc l-a făcut în ultimii ani.

Primul a fost coborârea milităriei din pod la examenele de Bacalaureat. Cu riscul de a fi înjurat de colegii mei cu care stau la cafele, da, cred într-un final că ce a făcut Ministerul Educației cu introducerea camerelor de supraveghere la examene este benefic, chiar de lăudat.

Al doilea? Recunoașterea, prin ordin de ministru, a Consiliului Național al Elevilor (cu substructurile sale regionale și județene) drept for consultativ al MECS, care reprezintă elevii din învățământul preuniversitar din România. Tot la al doilea pas putem să includem și CTR-ul, dar și parteneriatul pe care MECS îl are cu ANOSR.

Programul Școala altfel este, după cum ziceam mai sus, al treilea pas. Orașele din România au fost invadate în săptămâna 2-6 aprilie 2012 de elevi care se duceau sau veneau de la activitățile planificate și gândite împreună cu Consiliile elevilor și cu profesorii.

Urmează al patrulea. Modificarea programei școlare și, implicit, ajustarea materiei în funcție de nevoile REALE ale elevilor, raportate la secolul 21. Este un punct de vedere propriu asupra a ceea ce cred că ar trebui să urmeze. Aici aș mai puncta continuarea programului "Școala altfel", însă nu concentrat într-o singură săptămână, ci împărțit și gândit pe parcursul

întregului an școlar, cu introducerea de materii noi care să le dea șansa elevilor să vină cu zâmbetul pe buze la școală, așa cum se întâmplă în vest.

Cod QR

Scanați QR-ul pentru a citi articolul online (sau vizitați <http://wedu.ro/revista/scoala-altfel-este-al-treilea-pas-important-pentru-sistemul-educational-romanesc-il-asteptam-pe-al-patrulea>)

Implicare, implicare și responsabilitate? (I)

De **Mădălin Blidaru**,

Un curent care circulă prin perioada asta, nefiind inventat de elevi, neapărat, este legat de implicare. Dorim să facem, să né implicăm, să transformăm lumea, să dovedim că putem face mai mult, dar... să facă altceva primul pas, eventual acel ceva să muncească, să fie un inovator, să se descurce prin minune, iar rezultatul să îl cedeze celorlalți.

Situația aceasta apare tot mai des, din nefericire. Iar rezultatul? Rezultatul este previzibil: lipsa implicării, rezultatele nesatisfăcătoare și aroganță aparținând ambelor părți. Timpul trece, iar reconstruirea echipelor este amânată. Soluția? Soluția vine din multe medii.

Vorbim despre sprijinul acordat de părinți în implicarea în activități extrașcolare și extracurriculare, de anturajul care mai mult strică decât ajută, acesta introducând în viața tinerilor a unui set de non-valori, cultivate zi de zi, oră de oră, minut de minut și chiar profesori, prin dezinteresul arătat față de unele activități și blamarea acestora. Pare greu de crezut, însă acesta este adevărul. Niciodată nu există sprijin total. Rezultatul este vizibil, chiar foarte vizibil.

Lipsa interesului față de o anumită activitate scade, tinzând să devină aproape inexistentă. Și cum lipsa interesului scade, vorbim de o implicare cvasiinexistentă și de o... responsabilitate identică. Simțul răspunderii trebuie cultivat și îngrijit de la o vârstă fragedă al copilului. Acesta ajunge la adolescență, aproape matur, văzându-se cu o parte însemnată din timp ca fiind liber și néștiind ce să facă cu el. Se refugiază în diverse activități care nu îl ajută aproape deloc pe termen mediu și lung, activități pe care tot el le va caracteriza, în decursul anilor, ca fiind o... „pierdere de timp”.

Să revenim. Desigur rândurile de mai sus s-au bazat pe o generalizare, ceea ce nu este prea corect, însă astfel de situații sunt foarte des întâlnite. Implicarea și responsabilitatea tind să devină, pentru tineri, doar niște simple noțiuni. Nimic nu se mai bazează pe constanță, pe utilitate, ci pe acțiuni realizate doar „de dragul de a fi realizate” și multă, foarte multă superficialitate. Indiferența, neimplicarea și lipsa de responsabilitate sunt întâlnite în viața de zi cu zi. Și né luptăm cu asta. Se întâmplă să

avem și șanse de izbândă, șanse care valorează foarte mult pentru ambele părți, atât pentru organizatori, cât și pentru voluntari.

Privind, de pe margine anumite persoane, am constatat că implicându-se și asumându-și responsabilități, au avut de câștigat: momente de neuitat, experiențe noi, dobândirea unor noi abilități, s-au stabilit prietenii, cunoștințe, avantaje pentru îmbunătățirea reputației etc. Iar dacă acestea nu au venit după o perioadă scurtă de timp, motivația s-a păstrat, iar implicarea constantă le-a adus. Dar dorința, îndemnul spre implicare apare foarte greu.

Lipsește o educație în acest sens, referindu-mă aici strict la implicarea în viața comunității prin voluntariat în cadrul organizațiilor nonguvernamentale, în cadrul consiliilor elevilor, diverselor asociații și grupuri informale de la vârste fragede. Pe lângă influențele precizate mai sus, în acest caz, și programa aglomerată din ciclul gimnazial și liceal, dar și mentalitatea, au un rol important în crearea unui mediu propice dezvoltării informale. Câștigurile sunt garantate, oamenii pe care îi poți cunoaște devenind... de neprețuit.

În final (-ul părții întâi), nu pot decât să îndemn cititorii acestor rânduri să își urmeze visurile, să se implice, să își asume riscuri și responsabilități și să ajute la dezvoltarea armonioasă a mediului în care trăim. Felicitări pentru implicare, devotament și, pentru cei ce au ezitat, din diverse motive, să devină exemple în această privință!

Cod QR

Scanați QR-ul pentru a citi articolul online (sau vizitați <http://wedu.ro/revista/implicare-implicare-si-responsabilitate-i>)

Petrolul, aurul, cianura și glia

De **Serban-George Necsa-Damacus**,

Subiecte mult dezbătute: Roșia Montană, petrolul românesc etc. — resurse românești date la străini pe nici 2 lei. Antena 3 urlă din toți bojocii (plămâni) că Ungureanu e un trădător, că Băsescu ar trebui împaiat. De la bun început spun clar: PRIN ACEST ARTICOL, NU VREAU SĂ FAC POLITICĂ DE NICIUN FEL! În schimb, vă propun o analiză detașată, pe cât se poate de obiectivă și de realistă asupra economiei europene și mondiale și asupra încadrării României în structurile economice internaționale.

În perioada comunisă, România făcea parte din COMINTERN, organizație ce cuprindea mai multe state comuniste, al cărei scop era comerțul de tip troc între aceste națiuni. După 1990, România rămâne fără foștii aliați comerciali și este nevoită să treacă în tabăra capitalistă. Dar cum? Politicienii anilor 1990 — crescuți în comunism, cu experiență zero în domeniul

capitalismului (cum este și de așteptat) — nu văd cum acest popor se poate gestiona singur și dintr-un exces de zel, dintr-o dorință nestăvilă de a adera la tot ce face Occidentul și SUA (pentru că părinții voștri, imediat după revoluție, în mare parte visau Coca Cola și blugi, din nefericire), caută alianțe cu firme occidentale — alianțe despre care politicienii noștri modești nu știau că sunt chiar atât de păguboase pe cât s-au dovedit a fi.

Însă marile vânzări de resurse nu se petrec în anii 1990. În aceea perioadă, Vestul né convinge — și noi acceptăm, ca proștii — că industria românească e învechită și nu poate concura cu performantul capitalism. Așa că am dat-o la fier vechi — mai exact, Petre Roman s-a ocupat de chestiunea asta. Odată ce n-am mai avut industrie cu care să exploatăm resursele naturale, am vrut să le vindem. Dar hopa! Vestul né impune condiții umiltoare! Cică dacă nu vindem ieftin, nu né mai dau împrumuturi, nu mai fac investiții. Deci ce-a făcut Vestul? Né-a zis așa: noi avem o fundație, construiți pe ea! Și noi am început să construim ceva. Pe urmă, Vestul né zice: acuma, jucați cum zicem noi, că de nu, vă luăm fundația și vi se duce tot! Frumoasă treabă, nu?

Însă România nu e singura țară care se regăsește în situația dată. Noi suntem doar o colonie modernă, o Africa de Sud — exploatată masiv de Imperiul Britanic. Presiunile care se pun asupra țărilor ca România nu mai sunt cu armele, ca în secolul trecut, ci cu banul. Amenințările de acest gen sunt aproape invizibile pentru majoritatea populației și imposibil de explicat oficial. Președintele ori premierul României nu pot veni la o conferință de presă și să né spună exact de ce nu pot face una sau alta. De asta nu e Băsescu, Boc sau Ungureanu de vină — nu în sensul strict. Vina lor e că nu au destul caracter, né lipsește un I.C. Brătianu, care, la Conferința de Pace de la Paris, spune miniștrilor Vestului: "Să vă ia dracu' de Mari Puteri! România este locul unde oameni au murit ca voi să fiți liberi!", apoi a ieșit și a trântit ușa.

Ce putem face noi? Putem fi oameni de onoare, putem fi oameni puternici, oameni corecți. Nu né putem schimba prezentul prea mult, iar trecutul deloc. Putem să vedem în politica românească din ultimii 20 de ani un mare AȘA NU! Trebuie să mai luăm o carte de istorie, să citim nițel despre politicienii români din perioada 1860-1935. Să né inspirăm de la ei. Doar cu cinste, onoare, dreptate și seriozitate vom putea, încet-încet, să facem progrese pentru ca, peste 30-40 de ani, să ajungem la normalitate. Normalitatea asta nu se face peste noapte, se face în timp, în MULT timp, dar trebuie să fim răbdători. Trebuie să muncim acum greu și serios, ca în viitor, cei ce vin după noi să poată munci umpic mai bine, mai ușor și, poate cel mai important, să né poată privi ca pe niște modele de urmat, o generație care a tras cu dinții pentru ca ei să aibă parte de respect și normalitate în Europa și în lume.

Cod QR

Scanați QR-ul pentru a citi articolul online (sau vizitați <http://wedu.ro/revista/petrolul-aurul-cianura-si-glia>)

Din culisele Galei CȘE

De **Ionut Eugen Radu Sava**,

Am reușit să o trăiesc și pe asta! Am reușit cu emoție și sfială să întâmpin și această provocare pe care am reușit să o transform într-un succes de dimensiuni naționale, așa spune eu! Lumea venea la mine și mă întreba curioasă: Ce înseamnă CȘE? La un moment dat, am ajuns să fiu stresat pentru că repetam și de o sută de ori aceeași frază. Totuși, eram bucuros că lumea se interesa și că într-adevăr exista și o rază de lumină pe strada noastră. Spun strada noastră pentru că efortul a fost și al colegilor mei, iar fără ei nu aș fi putut să-mi asum o asemenea responsabilitate.

Anunșasem cu aproape un semestru înainte inițiativa Consiliului Elevilor de a organiza un eveniment care la prima vedere părea naiv și banal. Aveam ca prim obiectiv strângerea de fonduri pentru amenajarea sediului Consiliului dar văietându-mă né-au mai venit niște idei pe parcurs și am mai adăugat involuntar câteva semnificații acestei gale. Lumea nu prea întreba de eveniment, iar noi am avut momente în care am cam uitat de el din cauza diferitelor probleme cotidiene. Însă, cu trei săptămâni înainte am decis că trebuie să punem osul la treabă. Și așa am și făcut. Am convocat de urgență membrii Consiliului și né-am cam împărțit responsabilitățile. Unul cu ecusoane, celălalt cu urnele, altul cu afișul și tot așa până ce am ajuns la un numitor comun.

Era o perioadă critică așa putea spune. De ce? Pentru că toată lumea se gândea și aștepta cu nerăbdare săptămâna „Școala altfel”, iar noi simțeam oarecum un dezavantaj. Un dezavantaj care se pare că într-un timp scurt a devenit marea senzație a liceului și elev cu elev se interesa de acest eveniment care se anunța a fi unul spectaculos.

Gala a avut ca scop, pe lângă faptul că am sărbătorit 14 ani de existență ca și organizație, promovarea talentelor colegilor noștri și, desigur, strângerea de fonduri care, defapt, a fost ideea de bază a acestei inițiative.

Și-am ajuns să trăiesc și zilele de dinaintea galei. M-am trezit luni dimineața mai hotărât ca niciodată. Voiam să văd totul pus cap la cap precum un puzzle. Începusem totodată să îmi fac griji pentru filmări și mă întrebam pe mine însuși care va fi reacția invitaților în momentul în care îmi vor auzi vocea și, evident, ce voi simți eu în acele momente? Și iată așa, foarte repede, cu emoții și întrebări infinite, a trecut săptămâna pregătitoare.

Vineri, 30 martie - anul curent. Ziua cea mare. M-am trezit dimineața somnoros și cu o voce cam răgușită, dar toate acestea nu m-au împiedicat să simt o căldură interioară. Când am ajuns la școala devenisem un pic agitat și mai făceam cu toții ultimele pregătiri. Chestii tehnice...mă rog, eu nu prea mă pricep. Fetele aveau dilema ecusoanelor, pe care, din păcate, nu am reușit să le scot la imprimantă și să le fac astfel pe plac. Fugisem de o mică

responsabilitate pe care încă nu am îndeplinit-o din cauza colegilor mei de la Consiliul Județean al Elevilor Satu Mare care veniseră mai repede cu o oră. Nu aveam un program întocmit ca la carte pentru ei din diferite motive. Probabil nu voiam să par sobru și să ajungă la un moment dat să se plictisească. Așa că am stat câteva minute în stație, după care am mers prin oraș și încetul cu încetul spre școală. Înainte de toate trebuia totuși să le recomand „the best place in town”. În cele din urmă am făcut un mic tur al liceului. Am mai schimbat niște vorbe până ce am ajuns la etajul al treilea al clădirii. Mă uitam constant la ceas pentru că nu voiam să întârziem nicio secundă, astfel încât la insistențele mele am ajuns cu cinci minute mai repede.

Gala a debutat cu o emoționantă scenetă care îl aducea pe Eminescu în prim plan. Dar nu înainte să am o surpriza pe care niciodată nu mi-am închipuit-o. Fără să știu, o domnișoară și un domn au venit din partea unui post de televiziune local și m-am trezit în câteva secunde că trebuie să spun și eu ceva. Nu îmi amintesc cu exactitate ce am spus pentru că a totul fost spontan, însă știu că mi-au fost adresate trei întrebări la care am răspuns foarte repede. Nu am realizat pe moment ce s-a întâmplat și nici până în ziua de azi n-am ajuns să mă văd la televizor, dar mă încurajez cu demnitate spunându-mi ca e mai important să vadă alții ce acțiuni întreprindem.

Am zăbovit cam mult pe scaunul din Sala festivă, iar după spectacol i-am invitat, din nou, pe colegii mei atât de la Consiliul Școlar al Elevilor, cât și de la Consiliul Județean al Elevilor la o mică discuție într-una din sălile de clasă. Toată lumea né-a lăudat și felicitat totodată pentru succesul pe care l-am înregistrat. Nici nu mă așteptam să iasă atât de bine. Mă bucură și mai mult faptul că felicitările nu au întârziat să apară și de la forumul nostru suprem, și anume Consiliul Național al Elevilor, care urmărește îndeaproape și încearcă de fiecare dată să fie alături de orice substructură, lucru de apreciat de altfel. De asemenea, acest eveniment a fost un bun prilej de a pune la punct un viitor parteneriat între Consiliul Școlar al Elevilor din cadrul Liceului Teoretic Carei și Consiliul Școlar al Elevilor din cadrul Colegiului Național „Mihai Eminescu” Satu Mare la cererea profesorilor consilierii educativi.

Noi am rămas cu amintiri frumoase și cu o experiență în plus, iar toți ceilalți cu o impresie pozitivă și probabil au conștientizat că organizația elevilor este foarte importantă pentru mediul școlar și cu siguranță de acum înainte né vor acorda nu doar o importanță mai mare, ci și încredere.

Mi-aș permite pe această cale să le mulțumesc profesorilor care au fost prezenți la marele nostru eveniment și care stau în spatele acestei organizații, tuturor părinților care né-au sprijinit și continuă să facă acest lucru, și, nu în ultimul rând, tuturor colegilor care își sacrifică timpul lor liber pentru o cauză nobilă - zic eu - Consiliul Elevilor.

Cod QR

Scanați QR-ul pentru a citi articolul online (sau vizitați <http://wedu.ro/revista/din-culisele-galei-cse>)

WEDU: GENERAȚIA C

Revista “Wedu: Generația C”

Online: www.wedu.ro/revista

Social IT & Consiliul Național al Elevilor
2012

